

Popescu-Lădrăște slujește admirabil reprezentanția, un decor aerat, funcțional: un practicabil central circular, străjuit de catarge, sugerând cerul intens al Messinci și spațiul fanteziilor nețârmurite; în schimb, costumele sînt lipsite de expresivitate, pătate de maniera încetățenită mai de curînd, a unei false linii moderne, puloverele — element esențial al costumației fiind aici de-a dreptul urite. Actorii s-au adaptat cu oarecare efort cerințelor extrem de pretențioase ale jocului de tehnică corporală, dar în linii mari, și-au îndeplinit sarcinile trasate. Stelian Preda (Benedeto), Mircea Belu (Claudio) Florin Gheuca (Dogberry), Liviu Rus (Conrade), Lucia Cosmeanu-Maier (Beatrice), Ioana Ene-Atanasiu (Hero) s-au detașat cu mai mult profesionalism de restul distribuției, numeroasă. Ca orice piesă de Shakespeare și *Mult zgomot...* are cu mult mai multe straturi de semnificații decît ne-a desvăluit această montare; de fapt, neajunsurile ei, dincolo de lipsa unui susținut antrenament tehnic actoricesc, se află în precaritatea sondării unor sensuri profunde. Fîndcă plecăm de la spectacol fără să înțelegem marea tristețe a acestei piese, care înfierează dramatic ticăloșia, calomnia, jîsnicia sufletului omenesc, și fără să respirăm aerul purificat de restabilirea adevărului. Nu e chiar „mult zgomot pentru nimic”... în această strălucitoare comedie scrisă în 1599...

Mira Iosif

„Cîitorul de contor” de Paul Everac, Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe. În prim-plan, Pétérffy Lajos

Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe

■ CITITORUL DE CONTOR

de Paul Everac

Piesa lui Paul Everac *Cîitorul de contor* am văzut-o pusă în scenă de Constantin Codrescu, semnat, în același timp, și al scenografului. Nu e prima dată cînd cunoscutul actor bucureștean își asumă și aceste două funcții în realizarea unui spectacol. De data aceasta, buna alegere pe care a făcut-o teatrul din Sf. Gheorghe atribuindu-i lui Constantin Codrescu montarea metaforice „erize” de conștiință

a arhitectului Gheorghe Jînga s-a concretizat în finețea travaliului cu actorii, în descifrarea clară, precisă și nuanțată a procesului de confruntare a eroului cu sine, înfățișat de autor pe calea îmbinării realului cu ipoteticul. Spectacolul descrie energie, bărbătește, cu reținută vibrație, conflictul dintre cele două ipostaze ale conștiinței angajate în dezbateri: aceea reală, a faptelor, cu întreaga serie de erori (înfăptuite sau virtuale), și cea simbolic-ideală a „Cîitorului de contor”. Particularitatea montării de la Sf. Gheorghe — afirmarea cu mai multă și marcantă vigoare (decît în alte versiuni scenice) a mișcării sufletesti și a desfășurării ideilor, precum și a evoluției naturii intime a personajului central — s-a impus datorită interpretării sobre și ferme a celor doi protagoniști: Pétérffy Lajos (Jînga) și Zoldos Arpad (Cîitorul). Dialogul despre semnificația eticii în societatea noastră și în timpul nostru, despre desăvîrșirea umană a omului a dobîndit, astfel, prin intermediul unui joc de calitate, armonizat prin unitatea de ton și expresie a celor doi actori, materialitate și forță de convingere. Interpretarea lui Laszlo Károly a descoperit în Cosmescu — tovarășul de muncă al lui Jînga — unele particularități deosebite de cele pe care le-am văzut în alte versiuni — mai multă personalitate, mai multă culoare și tensiune lăuntrică. O imagine inedită, care ne-a surprins, a fost aceea impusă de Kriszovanszky Szidonia în Sevasta. Personajul zugrăvit de autor în pastă groasă, cu umor și pi-

toarese violent, de o vitalitate debordantă, a fost conceput și realizat de actriță într-un contur auster de față bătrână, uscată, cu accente mai mult tragice decât comice, trezind compătimirea și nu hazul pentru suferința și avaturile amoroase ale personajului.

Și ceilalți interpreți: Fall Ilona, Bălint Peter, Vasarhelyi Katalin, Dalnoky Isoka, Teesy Sandor s-au angajat, în genere, cu vizibilă credință să slujească întruchiparea cât mai viabilă a unor personaje în ipostază iluzorie.

I s-ar putea reproșa spectacolului sublinierea, pe alocuri, cu mijloace teatrale exterioare (muzică, mișcări și grupaje de ritual) a unor treceri dintr-un plan într-altul. Aceasta au creat, uneori, impresia de artificiu steril, de ostentație, convertind subtilitatea în efecte naiv teatrale.

Trebuie menționat că, în calitatea sa de scenograf, Constantin Godrescu nu a contribuit însă prea inspirat la crearea atmosferei pretinse de piesă.

Valeria Ducea

Spontaneitatea ritmurilor

Magda Bordeianu a păstrat fără efort o calitate importantă pentru omul matur, în general, pentru un director de scenă, în special: plăcerea jocului, pofta de joc, bucuria adăugării jocurilor noi, „de autor” la tezaurul celor tradiționale, de folclor infanțil. Lucrând cu 120 de copii la secțiunea de teatru din cadrul Palatului pionierilor, regizoarea a întreprins — cu o naturalețe care prevestea succesul final — o operă de pedagog, de culegător, de stilizator; a încitat copiii la joacă, a urmărit jocurile, le-a selectat, le-a grupat într-un montaj alert. Și rezultatul: un spectacol original, de o mare bogăție de culori, trăind cu autenticitate viața străzii, viața curții, viața în toate perimetrele stăpinite de copii.

Omul descifrat în cele șase pătrate și un cerc, anatomia schematizată într-un desen de șotron; tramvaiul veseliei învîtîndu-și călătorii ca pe niște oaspeți; apoteoza căilor trîpași: Ileana din Carpați cu mărul otrăvit al Albei ca zăpada și Făt-Frumosul de rigoare; piticul ce își alege pîica într-un decor

de carnaval și cow-boy-ul ce își alege indianca în decor de western; fanteziile clovnului sub cupola înstelată a cerului și fanteziile cosmonauților în drum spre lună „sau spre altă planetă /

lebre refrene copilărești, plus numărările savuroase („din oceanul Atlantic / a ieșit un pește mic / și pe coada lui scria / ieși a-a-ră dum-ne-a-tă” etc. etc.) Scena debordează de mișcare, un „puzzle” cromatic cuprinde sau împarte totul. Nu te poți opri să nu-ți amintești de tablourile intens colorate ale lui Breugel cu copiii Flandrei bucurîndu-se de invențiile unei fantezii abundente aplicate la joc. „Protagonistii” Magdei Bordeianu au între 4 ani și jumătate și treisprezece ani, iar cea mai mare reușită a „Ritmurilor” este certitudinea adultului din stal. Anume că, de s-ar goli sala instantaneu, ori dacă un accident de culise ar face cortina să cadă, pe scenă actorii ar continua netulburați să sară, să zburde, să facă și să desfacă șiruri, să cînte, să se numere, mai ales să se numere, în ciudatul înimutabilul, nemuritorul lor limbaj secret — și totuși universal...

chiar fără rachetă: / pe jos / drumul e mult mai frumos...” — Iată, spicuite la împlinire, câteva teme de jocuri, fără a uita „Pondul de piatră” și alte ce-

Ștefan Iureș

P.S. Spectacolul „Ritmuri”, realizat la cercul de teatru de la Palatul Pionierilor, a obținut Premiul I, la faza finală a Festivalului Republican de teatru — „Partid, inimă țării” — pentru pionieri și școlari.